

PETER HAAS ȘI FANTOMA DIN KRONBURG

Scriitoarea, ilustratoarea și traducătoarea Ana Alfianu s-a născut la Brașov și a urmat cursurile liceului de artă din localitate. A absolvit Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, cu o licență în arte plastice și decorative, specializarea conservare–restaurare, și a lucrat vreme de mai mulți ani ca restaurator și grafician la Muzeul Județean din Târgu Mureș. Între 2006 și 2007 a urmat cursuri de teatru, film și artă în Statele Unite. A debutat la Humanitas Junior, în 2017, cu bestsellerul *Val și Cetatea Sufletelor*, pe care l-a și ilustrat. În 2019, cartea a fost pusă în scenă la Centrul Național al Dansului de coregrafa Vava Ștefănescu. În 2020, i-a urmat volumul *Tue, uriașul de gheță*, de asemenea cu ilustrațiile autoarei. De-a lungul timpului, Ana Alfianu a semnat ilustrațiile mai multor volume apărute la Humanitas Junior: *1001 de nopți. Basme arabe istorisite de Eusebiu Camilar*, vol. 1 și 2 (2019, 2020), *Băiatul care nu credea în Moș Crăciun*, de Liana Alexandru (2019), *O călătorie prin univers. Astrofizica povestită*, de Cristian Presură (2019), *Tigrul nerecunoscător*, povești asiatice alese și traduse de Ștefan Liiceanu (2020), *Ultimii dinozauri*, de Cristian Ciobanu (2023), Oscar Wilde, *Integrala poveștilor* (2025), *Îți place opera?*, de Marius Constantinescu (2025).

ANA ALFIANU

PETER HAAS
ȘI FANTOMA DIN KRONBURG

CU ILUSTRAȚIILE AUTOAREI

Redactor: Iustina Croitoru
Ilustrația copertei: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Corector: Cristian Negoită

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Alfianu, Ana
Peter Haas și fantoma din Kronburg / Ana Alfianu;
cu il. autoarei. – București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-8997-9
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru mama
Pentru prietenii mei

Dragă cititorule,

Povestea pe care o vei citi în continuare se petrece într-o realitate paralelă, unde Braşovul, care pe vremuri a purtat numele Kronstadt, se numeşte Kronburg. Deşi oraşul şi împrejurimile din poveste au avut parte de o altă istorie decât cea a Transilvaniei, vei regăsi totuşi, uşor schimbate, locuri, denumiri şi legende familiare.

Ana

PROLOG

Într-un cimitir nu este niciodată liniște. Cei dispăruți, dacă n-au plecat de tot, ci au ales să mai rătăcească o vreme în lumea aceasta, se tânguiesc, șușotesc între ei și stau la palavre. Cei mai mulți dintre noi nu-i putem auzi, însă fantomele sunt mereu acolo, cu vocile ascunse în foșnetul frunzelor sau în geamătul vântului.

Povestea aceasta începe într-o dimineață de iunie, în vechiul cimitir de lângă Biserica Sfânta Maria din Kronburg. Două fantome – o fată cu părul negru și un bărbat uscățiv – vorbesc cu aprindere, în vreme ce siluetele lor transparente fac aerul să tremure.

Cei doi merg așa, ca toate spiritele, când plutind ușor, când atingând pământul cu tălpi invizibile, ducând dorul greutății

trupurilor lor din alte vremuri. Trec astfel, șoptind însuflețiți, pe lângă pietre funerare îngălbenite, invadate de mușchi, licheni și iederă, pe lângă arcade căzute în ruină și cripte găunoase.

Pe fată o cheamă Ada. Bărbatul, unchiul ei, a fost duce. Amândoi au murit cu sute de ani în urmă. Trecutul lor comun este complicat, presărat cu trădare, patimă și remușcări. Sunt în căutarea a ceva foarte important, iar un băiat pe nume Peter Haas le va fi de mare ajutor.

— Și eu am făcut parte din familia ta! strigă la un moment dat fata, dar nu auzim ce-i răspunde Ducele.

Câteva ceasuri mai târziu, fata plutește peste aleile parcului și peste vârfurile copacilor, cercetând cu atenție trecătorii. Deodată zărește ceva și aterizează după trunchiul unui stejar. Privește în lungul aleii la cele două siluete care se apropie, sporovăind și râzând — o mamă tânără și fiul ei. Femeia are părul de culoarea paiului și ochi măslinii, blânzi. Băiatul pășește cu un șchiopătat abia vizibil. E subțire, însă are robustețea pe care o capătă copiii care se joacă mult în aer liber. Fruntea lui înaltă contrastează cu chipul îngust, iar pielea de culoarea mierii strălucește sub soarele de vară. Din când în când, mama încearcă să-i aranjeze buclele castanii, transpirate și zburlite, iar băiatul se împotrivește râzând, scuturând capul și fugind de degetele ei agile.

În ciuda îngrijorării de care e cuprinsă, fata-fantomă zâmbește.

— Pe curând, Peter, șoptește ea, apoi își ia brusc zborul și dispare în văzduh.

Partea I
FANTOMELE

ÎN CATACOMBE. BOBIȚĂ

— Nu mi-e frică, nu mi-e frică deloc, șoptește Peter Haas.

Apoi, cu un amestec de hotărâre și dezgust, băiatul pipăie cu degetele mâinii drepte peretele umed al grotei, în vreme ce în stânga strânge cu putere o lumânare pe care a cumpărat-o de la catedrala din apropiere. (La ce bun să folosească lanterna telefonului și să strice toată plăcerea aventurii?)

Lumânarea e singura lui armă împotriva întunericului și a pericolului. *Ba nu*, își amintește. Mai are briceagul primit de la tatăl lui cu câțiva ani în urmă. Între altele, briceagul are o lamă zimțată, cu dinții ascuțiți, numai bună să taie orice bară de metal, perfectă, așadar, dacă te trezești luat prizonier de tâlhari sau de pirați. Dacă ai răbdare și ești priceput, evadarea e o nimica

toată (cel puțin așa credea Peter când era mic și tatăl îi citea *Comoara din insulă*).

Însă acum Peter are doisprezece ani și e la vârsta minunată când candoarea și credința oarbă în povești sunt înlocuite treptat de imaginație. E drept că nu există nici picior de pirat în vechile catacombe care străpung împrejurimile orașului Kronburg, însă poți oricând să speri că vei da de alte lucruri cel puțin la fel de palpitate. Pe băiat îl încearcă un sentiment grozav de fiecare dată când hoinărește prin tunelurile acestea, o stare amestecată, pe jumătate teamă, pe jumătate curiozitate. Cine știe? Poate că în pântecul dealului o să descopere intrări secrete, sau cufere pline de monede, sau pergamente vechi de sute de ani. Și toate aceste comori aduc cu ele umbre înspăimântătoare și posibilități mulțumitoare – vrăjitoare, schelete, stafii și tot felul de primejdii grozave.

— Nu mi-e frică niciun pic, șoptește din nou Peter, iar vocea aproape că i se dizolvă în întuneric.

Dintr-un tunel alăturat își face apariția un băiat. În mână ține un telefon, iar lumina albă și stridentă a ecranului sapă umbre adânci în peretele zgrunțuros.

— Nu-i nimic aici. Hai să-ncercăm dincolo, spune, și pornește către o boltă joasă de piatră, care se deschide spre o grotă laterală, mai mică.

Aldo Philippi este cel mai bun prieten al lui Peter. E mărunțel, negricios și mai degrabă tăcut, iar cea mai mare bucurie a lui, în afară de aventurile cu Peter, sunt instrumentele muzicale și muzica.

— Stai așa, îmi amintesc grota asta, spune Peter. Am trecut pe-aici toamna trecută și n-am găsit decât grămada aia de hârțoage, ți-aduci aminte?

Se apleacă amândoi deasupra unui teanc de foi pe jumătate arse – reviste, ziare, scrisori și plicuri vechi. Într-adevăr, le-au

mai descoperit o dată și au hotărât că e vorba despre *niscăi documente secrete, spionaj industrial și trădare*, în niciun caz despre niște resturi folosite la încropirea unui foc.

Băieții înaintează cu prudență, ocolind atent prăpăstiile imaginare din podeaua peșterii. Peter merge în frunte. Știu amândoi pe de rost tunelurile. E drept că nu ajung aici atât de des pe cât și-ar dori, însă tot reușesc să se aventureze prin catacombe de câteva ori pe an.

— Șșșș! Ai auzit? tresare Aldo.

De undeva, din stânga, ca de la mare depărtare, se aude un huriut adânc.

— Cred că-s ăia care sapă ca să găsească tunelurile secrete! Sunt sigur! se aprinde Peter.

Ăia sunt membrii unei vechi societăți secrete, care încearcă să găsească și să revendică comori de familie confiscate de vreun rege înfricoșător, sau sunt o mână de călugări nemuritori care sfredelesc pereții carcerii unde au fost îngropați cu sute de ani în urmă, sau sunt o echipă de oameni de știință nebuni, care se chinuie să inventeze un aparat de citit gândurile sau o mașină a timpului.

Ăia sunt la fel de adevărați ca vrăjitoarele. Huruitul vine de la un șantier de construcții aflat la vreun kilometru depărtare de catacombe.

Băieții sunt scuturați de un delicios fior de teamă.

— Pe-aici! Hai! se avântă Peter, îndreptându-se grăbit spre o altă galerie.

E un tunel îngust, cu un tavan care coboară treptat, astfel încât băieții se văd nevoiți să înainteze aduși de spate. După numai câțiva pași, Aldo scoate un strigăt ușor.

— Ai auzit? întreabă el, și de data asta Peter își dă seama că prietenul lui e cât se poate de serios.

Își încordează auzul, dar singurul lucru pe care-l aude e ecoul slab al pașilor lor.

— N-aud nimic. Ce-i?

— E melodia pe care o tot aud când explorăm Bastionul Țesătorilor, răspunde Aldo, și începe să fredoneze încet.

Sună ca un cântecel medieval, sprințar și vesel.

— Poate ți se pare, răspunde Peter, și ridică din umeri. Sau poate ai auzit-o dimineață și ți-a rămas în cap.

— Poate, admite Aldo cu jumătate de gură, însă continuă să îngâne melodia, ca un blajin menestrel medieval aflat în fruntea unui alai.

Pornesc mai departe. Peter merge în urma lui Aldo, iar flacăra tremurătoare a lumânării e o călăuză hipnotică. Gândurile copilului încep să se răzlețească. După o vreme, cântecul lui Aldo devine un murmur îndepărtat, și singurul lucru pe care îl mai aude Peter e propria respirație sacadată. Este singur și se află undeva departe, într-un spațiu vast și luminos.

Am mai fost aici, își zice băiatul, cuprins de somnolență. E un loc liniștit, cald și îmbietor. Peter își simte mintea umflându-se ca un balon și devenind ușoară, ușoară și stupidă, fără niciun gând clar, fără nicio idee încheată.

Chiar a mai fost *acolo*. E ca un fel de visare cu ochii deschiși, însă mai adâncă și mai vicleană, ca o încremenire periculoasă. Peste ochii copilului se lasă o ceață, iar chipul îi devine luminos și livid. Nu e o simplă paloare, ci altceva, ceva în același timp bolnăvicios, și delicat, și un pic înspăimântător.

Pe nesimțite, aerul din grotă se face tot mai dens și mai greu de respirat, cu un iz de zdrențe umede, de rugină și de încă ceva, ceva înecăcios...

— Peter?... Peter!

Vocea lui Aldo îl trezește pe Peter la realitate.

— Ești bine?

Peter strâmbă din nas.

— Miroase ciudat, spune el cu mintea din nou limpede.

CUPRINS

Prolog	7
--------------	---

PARTEA I. FANTOMELE

În catacombe. Bobiță	11
Liniștea dinaintea furtunii	18
Ada	23
O poveste de necrezut	30
Cutremurul	36
În cimitir	43
Ducele. Legenda ucenicului pietrar	48
Pregătiri. Pe Muntele Căprioara	58
Bătrânul din poiană	65
În inima muntelui	71
Frica și curajul	79
Ada, din nou	87
Seară de vară	94

PARTEA II. ORAȘUL VECHI

O vizită neașteptată	101
Muzeul de Istorie. Reynard Fausto	106
Ascunzătoarea secretă	113
O ceartă între prieteni	119
Ființele din stele	126
Visul. În catedrală	130
Căutări	135
Necunoscutul	139
Harta. O despărțire cu lacrimi	145
Aldo	152
Turnul Melodiei	158
Pericol!	166
Evadarea	173

PARTEA III. COROANA

Ada povestește	183
Plan de luptă	191
Dimineața devreme	196
O descoperire nemaipomenită	201
Magie	206
Confruntarea	211
David	222
În care toată lumea răsuflă ușurată	227
Viață	231
Înghetată pentru trei	237
Ultima încercare. Rămas-bun	243